

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Richardi Arsdekin Soc. Iesu S. Theol. Professoris
Theologia Tripartita Sive Resolutiones Polemicæ,
Speculativæ, Practicæ, Controversiarum, & Quæstionum,
etiam recentissimarum, quæ in Schola, & ...**

Missionarijs, & alijs animarum Curatoribus, & Theol. studiosis solerter
accommodatæ ...

Complectens copiosè Resolutiones Theologicas, etiam modernas, ad
proxim accommodatas

Archdekin, Richard

Antverpiæ, 1682

§. 2. De Matrimonij valore, ministro, usu, &c.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40873

10. Si contingat Sponso supervenire novam hæreditatem, ita ut illi Sponsa jam sit inæqualis, non habet ideò jus resiliendi, quia non est deceptus in conditione Sponsæ, in qua nulla facta est mutatio. Idem est de Sponsa si ipsi hæreditas nova superveniat. *Sanch. Con. Regim. Dian. p. 3. t. 4. l. 268.*

Quæstio est, An virgo quæ contraxit Sponsalia, possit validè & licitè se solvere ab obligatione Sponsalium de futuro, emittendo votum simplex castitatis in sæculo.

Respondetur affirmativè apud *Lessium in Auctar. pag. 280.* ubi in hanc sententiam adducit *Angelum, Sylvest. Richardum, Domin. Sotum in 4. dist. 27. q. 2. ar. 5.* qui rem resolvit his verbis.

Utrum per votum castitatis dirimantur Sponsalia, disputari solet: at tamen in dubium vocari non debet quo minùs tale votum sit licitum, atque adeò Sponsalia dirimens, cum sit melioris frugis: quæ exceptio semper in Sponsalibus implicatur.

§. 2. De Matrimonii valore, Ministro, usu &c.

1. **M**atrimonium est Sacramentum inter baptizatos, quo vir, & mulier legitime invicem tradunt jus in mutua corpora, in ordine ad perpetuam vitæ societatem, & prolis susceptionem.

2. Hujus Sacramenti materia proxima est mutuus consensus utrimque signo externo expressus, in quantum est prædicti juris traditio. Forma autem est idem consensus quatenùs habet rationem acceptionis, ut docet *Suar. Vass. &c.*

3. Minister Matrimonii non est Sacerdos, sed ipsi

ipſi conjuges, qui contrahendo ponunt conſenſum conjugalem, in quo conſiſtit materia, & forma hujus Sacramenti. Verba quæ hunc conſenſum declarant, debent eſſe de præſenti, v.g. *Ego te duco, non autem, ego te ducam.*

4. Matrimonium dicitur *ratum*, in quo nondum ſecura eſt copula conjugalis. *Conſummatum* verò quando copula acceſſit. Probabile eſt Pontificem poſſe in Matrimonio rato diſpenſare. Certum autem eſt poſt Matrimonium ratum & nondum conſummatum conjuges poſſe religionem intrare, aut ſi unus tantum intraverit, poſt ejus Profeſſionem alterum cum quo voluerit poſſe contrahere. Jura cogitantibus de Religionis ingreſſu concedunt ab inito Matrimonio bi-meſtre ad deliberandum ante conſummationem.

5. Ad valorem Matrimonii requiritur præſentia Parochi proprii, vel alterius Sacerdotis ex ipſius aut Epifcopi licentia, ac duorum ſaltem teſtium, poſt Tridentinum ſeſſ. 24. Cap. de reformat.

Sufficiunt quicumque teſtes, modò intelligant quid fiat; & ſufficit Parochus viri, vel ſæminæ etiam in aliena Diœceſi, & etiam ſi non ſit ipſe Sacerdos, & etiam ſi præſens contradicat, aut vi detineatur, modo Parochus præſens cum teſtibus intelligat quid fiat, ſcilicet videndo, aut audiendo.

6. Denuntiationes, ſi eſſet periculum in mora, poſſet Parochus poſtponere ex præſumpta Epifcopi voluntate, & quadam tacitâ commiſſione. Poſſunt etiam eæ omitti volente Epifcopo ex cauſa. *Sæ, Perez, alique ex Trid. ſeſſ. 24. cap. 1.* quod præcipit ut illæ fiant in parochia utriuſque contrahentis, ex declar. Cardin. & 3. diebus

3. diebus festivis continuis, non tamen immediatis, de quibus *Bonac. q. 2. p. 6. &c.*

7. Benedictionem omittere, aut ante eam consummare Matrimonium per se non est mortale: quod si fiant hæc sine causa est veniale, *Sa, Sanch. Bonac. p. 4. q. 6. n. 2.*

8. Ætas ad valorem Matrimonii requisita in fæmina sunt anni duodecim completi, in viro quatuordecim, & ante si sint potentes ad copulam simul: sufficit verò dicta ætas etiamsi adhuc non possint coire: expectandum verò deindè usque ad annum decimum octavum, ut judicetur an sit perpetuum impedimentum, nec validatur illud Matrimonium per copulam postea sequentem, nisi ad minimum tacitus utriusque partis consensus accedat. *V. Sa, & Laym. hic cap. 12. n. 1.*

9. In dubio an sit legitimum Matrimonium primò initum, non est dissolvendum, sed secundò contractum irritandum. Nec uni soli juranti esse impedimentum, post contractum credendum; semper enim in dubio præsumendum pro Matrimonio. *Sa, Menoch. Sanch. l. 2. d. 45. n. 14.*

10. Non potest conjux cum altero contrahere nisi habeat certitudinem de morte conjugis. In dubio autem an talis certitudo habeatur Judicis Ecclesiastici arbitrio judicandum relinquuntur. *Sanch. Sa, Navar. c. 22. n. 56.*

11. Bonâ fide conjugati, non sunt admonendi impedimenti à Parocho, vel Confessario, quando probabiliter timeri potest magnum damnum. *Sa, Sanch. Navar.*

12. Tenetur uxor virum migrantem sequi, nisi aliud esset inter eos conventum, & ipse non cogeretur aliquâ necessitate migrare, aut nisi

nisi insciens vagabundum duxisset, aut si ipse vellet inhonestè vagari, aut cum periculo animæ vel corporis, vel post Matrimonium factus esset vagabundus. *Covar. Navar. c. 14. n. 20. aliqua.*

13. Uxor graviter peccat si marito non obediatur in re honesta, & magni momenti. Quòd si vir bonæ familiæ deposcat ut ea prodigè expendat, potest uxor licitè ea negare, aut abscondere.

14. Qui certò scit Matrimonium suum esse invalidum, non potest debitum conjugale petere, aut reddere. Si sit dubius, etsi possit reddere, petere tamen non potest antequam veritatem debitè inquirat, postea si nihil certius deprehendat, potest petere, & dubium deponere.

15. Si quis ad uxorem situ præpostero accedat sed in vase naturali, sine periculo effusionis seminis, probabiliter aliqui censent esse tantum veniale, alii docent esse mortale. Si autem congrua ratio subsit, v. g. quod conjux sit gravida, quod sic major sit spes concipiendi, nullum omninò est peccatum.

16. Gravis est obligatio inter conjuges reddendi debitum conjugale, quando rectè & moderatè petitur. Si tamen uxor innocens sciat virum mæchatum esse, aut contrà, habet jus negandi si velit. Item, si indè metuat sibi grave damnum prolis, aut sanitatis, aut maritum insigniter ebrium advertat.

17. Non licet conjugibus in usu Matrimonii aliquid facere ex quo conceptio prolis directè impediatur, etiamsi periculum in partu, aut paupertas ex multa prole timeretur. Quia sic agerent contra finem principale Matrimonii, quod est à Deo ordinatum ad prolis generationem.

406 Pars 3. tract. 4. cap. 8. De Matrimonio.
nem. Possunt tamen propter tale periculum
aut paupertatem cum mutuo consensu absti-
nere.

Quæstio est, An Matrimonium licitè con-
trahatur coram Ministro hæretico, postquam
legitimè contractum fuit coram Sacerdote?

Respondet ad hunc casum negativè *Lessius in*
Auctar. cas. 24. quia apparet esse professio qua-
dam religionis aut ritus hæretici, eo quod Mi-
nister videatur in hoc actu instar personæ sa-
cræ adhiberi. Testatur tamen *Ioan. Verjuys Ord.*
Predicatorum in suo Pastoralis tr. 13. art. 7. illam es-
se praxim communem in quibusdam partibus
Hollandiæ, & confæd. Provinciarum, sine ul-
la Catholicorum contradictione, quia aliàs ma-
trimonia illa non haberentur apud hæreticos
legitima, cum magno Catholicorum incommo-
do, qui hinc non colligunt ullam ritus hæretici
professionem, & Ministri apprecantis verba ha-
bent tantùm pro civili aut politica gratulatione,
eòque magis quod hæretici non admittant Ma-
trimonium verum esse Sacramentum.

§. 3. De impedimentis Matrimonii.

Impedimenta dicuntur alia *impedientia* tantùm,
quæ Matrimonium reddunt illicitum, sed non
invalidum: alia sunt *dirimentia*, quæ & illi-
citurum & invalidum constituunt. Prioris ge-
neris impedimenta sequenti versu exprimun-
tur.

*Ecclesia vetitum, nec non tempus feriarum,
Atque Catechismus, crimen, sponsalia, votum,
Impediunt fieri, permittunt facta teneri.*

1. *Ecclesia vetitum*, est prohibitio Episcopi vel
Parochi, quæ fieri potest propter dubium de a-
liqua